

1889

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

„Brusova“ pesem.

Brusim, brusim škarje, britve,
Glave puhle, glave plitve,
Nose dolge, škrbe razne,
Grbe grde, buče prazne.
Vsi ti morajo na „Brus“,
Oh, to bode „Hochgenuss!“

Hitro, hitro brus se goni,
Zdaj na njem je kakšen Toni,
Ali Linhart in pa Sima
Potem Fekete prikima.
Mahnič, Feuš in Kulavic
Naj pokusijo naš „Witz“.

Brusiti bo vedno dosti,
Zdaj predpustom in v posti.
V Trstu, Celji, Mariboru,
V dunajskem državnem zboru,
Kjer rešuje se budget
In je večkrat kakšen „Gfrett“.

Da ne pride „Brus“ iz tira,
Ne zadene ga ovira:
Pomagajte, priskočite
Vragom čitajte levite,
„Brusu“ bode vsakdo kum,
Kdor je z nami, „nobiscum“.

Kdor pod našo je zastavo
Črti silo, ljubi pravo,
Se poganja za resnico
Krasno iz nebes devico.
On odločen je značaj.
Tacih Bog nam mnogo daj!

Dr. Mahnič brez dodatka.

Kar je malin brez vode,
Kar Ljubljana brez meglé,
Kar obutev brez podplata,
Kar je „Vera“ brez Pilata

In klobasa brez črevesa,
Gozd zeleni brez drevesa,
Kar tornister brez vojaka,
Kar so goske brez gosaka,
Brez primankljaja budget
In brez ljubice kadet;
Kar brez trtne uši Reichel,
Brez zobovja gospod Paichel,
Brez šivalnih strojev Jax,
Drsanje brez „halifax“,
Kar so polži brez lupin,
Kar zvoniki so brez lin,
Kar terejalka je brez bolh,
Kranjski pa brez dlake polh,
Kar konjič je brez kopit,
Ovca cela, volk pa sit,
Kar je kozuh brez kocin,
Mastni žganjci brez tropin;
Opera kar brez tereća,
Stara baba brez koféta,
Kar je brez svetnikov prat'ka,
Debeluh pa brez podbradka,
Kar brez papeža je Rim,
Kar je brez kuriva — dim
Kar je dama brez nazadka, *)
To je Mahnič brez dodatka.

*) Nazadek je nekda slovenski izraz za „Cul de Paris“. Stavec Podvrbosmuk.

K. † M. † B. †

Te črke pomenjajo sv. tri kralje, utegnajo se pa čitati tudi tako:

Kanonir,	Mannlicher,	Bajonet,
Konjištvo,	Municija,	Barake,
Kapitan,	Maršal,	Boben
Krakovo,	Modlin,	Brest-Litevsk
Kam,	Marširali	Bomo?
Kurir,	Maród,	Bandaže
Krogle,	Meč,	Bismarck
Križev,	Mnogo	Bode!

O Mahničevem „Rimskem katoliku“

piše nam častitljiv gospod župnik tako:

„Človek res ne vé, kaj bi pri teh doktorjih theologie bolj občudoval: ali jednostransko — abotno naivnost, ali mohamedski fanatizem, ki ga bruhajo iz sebe, — ali brezumni napuh in grdo nadutost, ki se kaže v teh svetnikih!

In ta sofistika! Židovski farizeji in Sokratovi sofisti, to so bili pravi šušmarji v zavijanji in njih podlost bila je prava poštenost v primeri z njimi.

In te baže ljudje domišljajo si resno, da predstavljajo pristno „učenost“. Mislijo tudi, da koristijo „dobri stvari“! Koliko somišljenikov ima Mahnič v Ljubljani, tega ne vem. V Mariboru je do sedaj nekda samo jeden, ki bi goriškemu Radamantu rad delal konkurenco. Od bogoslovcev sem čul, da theol. dr. Feuš o vsaki priliki ponavlja tó-le mistično skrivnost: „Döllinger pride globoko v peklo, še glóbočje pa Gregorčič itd.“

Človek bi niti ne sanjal, kaj vse vé tak doktor, kakoršen je gosp. Feuš. Ime samo je že tako čudno, da nam dela zgago, še bolj pa njegovi nazori. Mož je nekda „theologiae doctor“, a niti tega ne vé, da je v sv. pismu nekeje zapisano: „Ne sodite, da ne bode te sojeni“. O krščanski ljubezni, o stanovski kolegijalnosti in vzajemnosti ne rečemo niti besede, kajti Feuš je Feuš in ostané Feuš, kakor je dolg in širok.

Vendar pa naj nam dovoli, da tudi mi o njem izrečemo sodbo. On je začel, mi le nadaljujemo. Kam pač pojde dr. Feuš? V peklo ne bode mogoče. Ondu je že on sam prostore zastavil za Döllingerja in Gregorčiča, dasiravno si Döllinger in Gregorčič nesta niti toliko v sorodstvu, kakor dr. Feuš in pokojni Krtačarjev Matevž. Kaj treba Döllingerja, za katerega se toliko brigamo, kakor za lanski sneg?

V peklu torej ni mesta zanj. V nebesih pa tudi ne. Sv. Peter, ki vestno čuva svoje ključe, si bode gotovo dvakrat in trikrat premislil, predno pusti taka dva možakarja v raj, kakor sta: dodatkologije doktor in pa bournirani dr. Feuš, ki je celo o sv. pismu tako slabo podkovan.

Preostajajo jima samo še vice. Ondu pa nekda ni posebno prijetno. Naivnega in baš zaradi tega hvaležnega občinstva ondu ni prav nič, vsakdo se prazi in meči po svojih negativnih zaslugah. Dr. Mahnič in dr. Feuš imata tacih zaslug v ozbilji.

Zato jima iz srca želimo, da v vicah ostaneta po svojih zaslugah. Kadar se pa naveličata vic, jima je dan na dan na blagohotno razpolaganje primeren in dostojen prostor na našem „Brusu“.

Iskalni list.

Vsled podprte ovadbe in silne sumnje se išče: Osobna Mržnja, stara, kakor svet sam, rojena v deželah pred rajem, brez prave domovine, najlože pri neomikancih se zadržujoča, s Kajnovim znamenjem in iz njenega osebnega popisa je znano še to, da je grda.

Sum bije nanjo, da je s sodružnico „Kvarljiva Mlačnost“ zadavila že marsikatero podjetje.

Daljni vdeleženci so X. in Nekdo, morebiti še nekaj drugih.

Vsa sodišča in varnostna oblastva se naprosijo, naj „Osobno Mržnjo“ začasno primejo in obsodbi izročé.

Preiskovalni sodnik: Y.

Izjava.

V svojem delu „Grundlinien der Philosophie des Rechtes“ sem rekel: Was vernünftig ist, das ist wirklich; und was wirklich ist, das ist vernünftig“.

Ker bi se te moje besede utegnile slabo tolmačiti, izjavljam tu slovesno, da pri tem nisem mislil niti na učitelja Simo, niti na njegovo žalostno „Laibacher Schulzeitung“.

Hegel,

bivajoč sedaj tam, kjer muh ni.

Dodatek: Ker je v Vas ta oblika zelo priljubljena, dodam naj še to, da z besedami zgoraj navedenimi, tudi nisem mislil na Mahničevega „Rimskega katolika“. Zato: „Hony soit qui mal y pense!“

„Otroci in pijanci resnico govoré.“

Ta pregovor je star, pa še vedno resničen. Nedavno šel je Ljubljansk „nedeljsk“ lovec na lov. Črne misli rojile so mu po glavi, opravljen je bil bojevito in kdor ga je videl, miloval je že naprej vsacega zajca, s katerim se bi utegnila srečati. Pred odhodom pa se je vender še poslovil od svojega nežnega sinčka. Poljubil je ljubko dete in mu dejal:

„Slavko, zdaj grem na lov. Torej zdrav, da se zopet vidiva!“

Slavko: Kaj boš pa ustrelil?

Oče: No dva medveda, jedno lisico, šest zajcev in par opic.

Slavko: O ne, ne, papa! Opice moraš pa žive domov prinesiti.

In zgodila se je dečkova želja, opice prinesli so vse žive domov.

S tičeje perspektive.

Gospod urednik! Radoveden sem, kaj porečete, zagledavši podpis starega Svojega znanca na tem pismu, a povem Vam že začetkom, da je neka čudna moč šinila v me, ko sem bral, da nameravate izdavat nov list. Ti, Janez Krtača, tako sem govoril sam seboj, sedaj pa je prišel tudi za te čas, da se jedenkrat prikažeš na dan — kajti „Slovan gre na dan“, tako se dandanes pri nas piše z debelimi črkami, in plebejec Janez Krtača čuti se tudi pristnega Slovana, torej — na dan!

Tedaj „Brus“ bodi ime novemu listu, katerega hočete poslati Slovencem za novo leto! Dobro ste jo pogodili, gospod urednik, da ste pustili novorojenega otroka tako krstiti. „Brus“ mu naj bo ime, in „Brus“ ta bodi orjak, da bode mogel marsikoga dobro nabrusiti, kajti to je dandanes jako potrebno, ker moramo marsikoga zbrusiti in nabrusiti, da bode postal drugačen. In povem Vam odkritosrčno, gospod urednik, da se nesem niti jeden trenutek pomišljal pridružiti se sotrudnikom Vašega lista; ime, samo ime Vašemu listu spravilo me je že na noge. Vi bode te torej začeli brusiti in bode te marsikoga brusili in nabrusili, da Vas bo nekaj časa pomnil. Kaj bi bilo, ko bi Vam jaz pomagal pri tem delu s svojimi skromnimi močmi. Povem Vam, da se doselej nesem upal mej svet in v javnost samo zaradi svojega čudnega imena. — Ugovarjali mi bode te morebiti: „Zakaj si pa prijatelj Krtača nesi izbral izmišljenega imena, saj to delajo tudi drugi in to je pri nas dandanes v obče v navadi.“ S to mislijo se jaz nikakor nisem mogel sprijazniti. Po svojem

očetu nesem ničesar podedoval, kakor zdravo pamet in njegovo ime in sedaj naj jaz zatajim še to ime. Ne, ne, tega ne storim, saj mi je ranjci moj oče večkrat pravil, da bo tudi moje ime gotovo še kaj veljalo preje ali pozneje in sedaj mislim, prišel je čas, ko tudi jaz stopiti smem svojim čudnim imenom mej svet. In kolikor toliko pripravili ste me Vi, gospod urednik, k temu, Svojim „Brusom“; zato bodem pa tudi vso krivdo vrgel na Vas, ako občinstvo ne bo zadovoljno z menoj, kajti Vi ste kriv, da ste me s čudnim karakterističnim imenom Vašega lista spravili v javnost. Pa bodi si kakor hoče: Vaš prijatelj Janez Krtača trdil se bo, Vam v vsacem oziru ugoditi, za to naj Vam bo ime njegovo porok. Vi, gospod urednik, bode te brusili, da bodo kar iskre švigale, ne da bi Vam kdo meh vlekel pri tem delu, Vaš prijatelj Janez Krtača bo pa krtačil, da se bo kar kadilo. In tako bodeva podpirala drug drugoga. Vem, da ste, gospod urednik, od nekdej bili prijatelj potopisnim črticam! Jaz sem sicer veliko sveta prehodil, kakor Vam je znano, in veliko poskusil in veliko opaževal, kako se ta svet dandanes giblje. Da ne bode te morebiti pričakovali že prvi trenutek kaj posebnega od mene, povem Vam, da ne nameravam pošiljati Vam potopisnih črtic v pravem zmislu besede. Mudila se bodeva morebiti v tem mestu dalje časa, nego v drugem, a povzela bodeva le to, kar se nama dozdeva zanimivega. Že v prihodnji številki hočem Vam kolikor mogoče natančno in vestno poročati, kako se giblje in kreče, v kolikor sem jaz opazil svet; seznaniti Vas hočem z razmerami, kakor sem se jaz z njimi seznanil in sprijaznil, povedati Vam hočem vse, kar sem na svojem potovanju doživel sam in si zapamtil, od kar sva se zadnjič videla. Da ste mi do tedaj zdravi in veseli Vaš

Janez Krtača.

Nova bolezen v Ljubljani.

Ahacelj: Kaj pa počenja prijatelj Mirko? Osem dnij ga že nisem videl.

B-hacelj: Jaz tudi ne.

C-hacelj: Kako bi ga videla, saj že osem dnij leži.

Ahacelj: Kaj pa mu je?

C-hacelj: Prehladil se je. Bolezen je huda.

B-hacelj: No, kakšna?

C-hacelj: Kašelj ima in pa Uriela.

Ahacelj in B-hacelj: A-a-a-a!

Ahacelj: Kaj praviš, kdaj dobimo dolensko železnico?

B-hacelj: Ja mislim, da najpozneje v par letih.

C-hacelj: Jaz pa pravim, kakor znani cerkveni oče: „Credo, quia absurdum est.“

Slavni cestni odbor za okolico Ljubljansko!

Pod tem naslovom došel nam je nastopni dopis: „Ob cesti mej Šentpetrom in Selom, kjer je žrebčarija, zasajen je prav lep lipov drevored. A nedavno, ko sem se ondu sprehajal, zapazim, da je vražja roka vse lipe tako obrezala in pohabila, da je groza. Kdo je zakrivil to barbarsko delo, tega ne vem, zato se obračam do slavnega cestnega odbora, da nam pové ime tega neumnega zločinca ali pa zlobnega neumneža. Vreden je, da se zapiše v javne črne bukve, ki naj bodo potem stalno razprostrte v „Brusu“ za vse jednake javne atentate.“

Evropski mir

ne bode se zrušil, ker je na vse strani podprt.

Hitra prememba.

„Slovenec“ imel je v svoji 289. številki dne 17. decembra inserat:

„Kot najprimernejše božično darilo priporočava Stritarjeve zbrane spise“

V 290. številki dne 18. decembra pa je bil priobčen inserat:

„Ravnokar so izšli Stritarjevi zbrani spisi“.

„Stritarjevi zbrani spisi“ bili so torej že dne 17. decembra „najprimernejše božično darilo“, a izšli so stoprav drugi dan. Ta dan pa že neso bili več niti najprimernejše, niti božično darilo sploh več, bili so jednostavno samo še „Stritarjevi zbrani spisi.“ Kakor žid cekin, tako obrezalo je Slovencevo upravnishstvo rečeni inserat. Morebiti so gospodje malo premišljali, naposled pa so malce pomencali s palcem in kazalcem in dejali so: „Non olet!“ „Saj se plača!“

Epilog k Dreetovi smrti.

Pokojni Aleksander Dreo ni bil dovtipen mož, a življenje svoje zaključil je z izvrstnim dovtipom, da mu ni kmalu jednacega. Živega so obožavali in na rokah nosili, klanjali so se mu, kjer se je prikazal in plazili po trebuhu pred njim. Dokler je živel, zmatrali so ga za „bogatega strijca“, ki bode po smrti ostavil bogato dedščino, s katero se bode razbremenil „kazino“, podprla „Ortsgruppe des deutschen Schulvereines“, v prvi vrsti pa dobil temelj za izključno nemško gledališče. In ko bi preostajalo par grošev, porabili bi se za volilne agitacije in jednaka Bismarcku dopadljiva dela.

To je bila večletna zlata nada, a bila je le zlatča p e n a. Oporoke ni nobene in vsi upi splavali so po Ljubljani v Savo, iz Save pa v bistro Savinjo. Prevara je zares huda in zato sem skoro pomiloval nemškutarsko gospodo v nedeljo pred svetim dnem popoludne. Švigali so v raznih cilindrih po Gradišči, kakor one svetopisemske lisice, ki jim je poredni Samson goreče bakle privezal za repe. Vse šviganje pa je bilo zaman, bilo je prepozno. In nastala je velika pobitost v nemškutarskem taborji in jok in škripanje z zobmi in tem povodom bil je na laž postavljen pregovor, ki uči: Hočeš li biti grajan, ženi se, hočeš li biti hvaljen, umri! Prejšnji najiskrenejši obožavatelji in čestilci neso imeli jedne pohvalne besede več, preveč jih je spekel Dreetov poslednji dovtip, da je namreč umrl brez oporoke.

Kakor so se mu poprej laskali, tako so sedaj naglašali skopost njegovo, naposled pa svoji jezi dali duška v nastopnih stihih:

„Filzig gelebt, filzig gestorben,
Hat uns allen die Rechnung verdorben“.

Izpred sodišča.

K preiskovalnemu sodniku, osivelemu v težavnem svojem poslu, pripeljali so kmetskega fanta, ki je svojega tekmeča s kolom pobil. Sodnik izpraševal je delinkventa po vseh propisih in pravilih. Mladi ubijalec je tudi precéj odkritosrčno odgovarjal in tajil ni ničesar. Sodniku, ki je že imel izredno veliko število trdovratnih zločincev pred seboj, zdelo se je vender čudno, da mu obtoženec ne gleda premo v obraz, temveč, da vedno pomežikuje in skrivaj gleda v kot. Opazuje ga skrbno in res, obtoženčeve oči obračale so se vedno v isti kot, kakor da je ondu glavni „corpus delicti“.

Naravno, da je sodnik naposled sam bil zelo radoveden, kaj vleče obtoženčeve oči vedno in vedno v isti kot. Zato ga naposled vpraša:

„No, ali imate še kaj na srci, le povejte, le!“

— „Oh, gospod, saj bi povedal, pa si ne upam.“

„Zakaj ne? Meni smete in morate povedati vse. Torej le na dan, če vam kaj srce teži!“

— „Saj bi povedal, pa mi boste gotovo zamerili!“

„Kaj še? Saj sem za to tukaj, da vas izprašujem.“

„Oh! oh! Saj ste res dober gospod! Pa ne vem —.“

„No, le hitro, le povejte, brez strahu!“

— Ker mi, gospod sodnik, sami prigovarjate, naj pa bo. Samo zameriti, prosim, da ne!“

„Nikakor ne!“

— „Prosim torej, gospod, dajte mi čik, ki tam le na oknu leži?“

Taki so, ali „beata la cultura!“

Nek slovenski župan iz goriške okolice je poslal k slovenskemu trgovcu v Gorico nakupit smodnika za neko slavnost. Ali čujte! Župan, revček misle, da je bolj „nobel“, ako piše trgovcu v jezici „del dolce si“, napiše naslednje vrstice: „Karo šenjor N. N. Gorizje. Se ga prega di dar činkve kili di pulver per li topiči per la slavnost del noštro paroko. Potašteria N. N. li (?) n'ovembre 1888 il potašta N. N.“

Le čakajte!

O, tudi zame prišel bo čas,
Ko bom imel dovolj denarja;
Oj čas, radosten za me in za vas,
Da skor napoči Tvoja zarja!
Pijača kakor dež bo tekla,
Na ražnji svinja bo se pekla,
In godlo bode se in pelo,
To bo veselo!

A ko se ljud najé in napijè,
Govoril bom o davkih, šoli;
Uzradoščen poslušá narod mè,
In vnet v državni zbor me voli.
V državni zbor, kraj zaželjeni
Otvorijo se dveri meni,
Mogočno bodem v njem posedal,
Okoli gledal.

A kadar prišel bom v državni zbor,
Zacvela bode doba nova:
Gimnazija otvori Vam se skor,
Železnica Vam je gotova.
Ta čas, ta čas — pa danes ni še;
In kdor po tem in onem vzdíše,
Temu je le tolažba taka:

Naj — na me čaka! F. Ložan & Co.

Vprašanja in odgovori.

Kakšen razloček je mej lažjóm in defraudantom?

Laž ima kratke noge, defraudant pa dolge.

* * *

V čem so si Koburžan in kazinotje po Dreotovi smrti podobni?

V tem, da imajo vsi — dolge nosove.

* * *

Kako se razlikujeta kresilna goba in volk?

Kresilna goba tli, volk pa tuli.

* * *

Kdo je proti Slovencem bolj zagrizen, učitelj Sima, ali pa profesor Linhart?

Razlika ni večja, kakor če se komu reče: „S figo te bom dregnil!“ ali pa „Z drego te bom fignil!“.

Bismarck osvobojuje afriške robe, — — ker potrebuje železja drugej.

Evropski brivec: „Blut und Eisen!“ To bi bilo veselje, ko bi tega kosmatina mogel obriti in ostriči!

R. I. P.!

Requiescat in pace! Počivaj v miru! Tako piše se na spomenike in v pisma, javljajoča smrt tega ali onega znanca.

Ko je zadnjič umrl znan veseljak, ki je močno obožaval vinsko kapljico, naznanil je pokojnikov prijatelj pretožno vest obojnemu pobratimu, koncem pisma pa dostavil obligatni:

R_{ad} J. P_n.

Na mitnici.

Paznik. Koliko imate drv v čolnu.

Kmet. Jaz jih nisem štel če se vam ljubi, slobodno.

Paznik. Jaz ne prašam, koliko polen, le kokoliko sežnjeve imate notri.

Kmet. Prav nobenega. Sama drva.

Dober svet.

Bila je huda zima. Ljudje hiteli so po ulicah in puhali gosto sapo iz ust, kakor da ima vsak nabasano pipico. Srečata se prijatelja Janko in Stanko. „Hu! kako je mraz!“ pravi Janko. — „Res je!“ odvrne Stanko. No jaz sem vesel, da sem si kupil peč, ki je tako dobra da prihranim 50% premoga. — „Ne umejem Te“ pravi na to Janko, zakaj nesi kupil hkratu dveh pečij, kajti prihranil bi bil potem ves premog.

Ščipec.

A. Ali znaš misli čitati?

B. Ne, ne znam jih.

A. Sreča, da jih ne znaš!

B. Sreča? Zakaj sreča?

A. Ker bi sicer utegnil biti razžaljen.

Pismo iz Istre.

Gospod urednik! Saj se vendar ne hudujete, ker sem se tudi jaz uril v krog Vaših, okolu novega „Brusa“ stoječih in na imenitno delo, katero ste jim namenili Vi, naš zapovednik in voditelj, čakajočih prijateljev in sodelavcev?! — Morebiti ste pa vendar radovedni, kaj in kako mislimo o novem Vašem podjetji? O, prav radi ugodimo Vaši radovednosti.

„Porus“ „Brus“ da, naslov ta nam res ugaja, in reči moramo, da Vam je bila, izbirajočemu ime Svojemu listu, sreča res mila. Saj si skoro ne moremo misliti prikladnejšega imena listu, ki naj služi v dovtipnej obliki resni sveti stvari. Ako nas slutnja ne vara, rekli bi, da ste pričeli novo dobo „Brusovega“ humorja pod jako ugodnimi avspicijami. In če je začetek srečen, ni zlomek, da bi ne bilo srečno tudi nadaljevanje. O konci niti ne govorim, kajti „Brus“ je okrogel, nema niti konca ne kraja, torej tudi Vašemu „Brusu“ ne bo konca. Dolzega, dolzega življenja mu bo trebalo, do zmôre ves ogromni posel, ki ga čaka. Gospod urednik! Kolikor Vas mi poznamo, imate bistro oko in tudi razsodni ste, torej mislimo, da ste tudi Vi, zapazili, da se nam je skrhal mnogokak, nekdam jako oster naroden mož in da se nam

je pokvarilo marsikako v nedavnej prošlosti kipeče narodno srce, zadevši se ob prav vablivo prigovarjajočega zlatega malika ali pa izpodtakniviši se ob kak zlat ali srebrn nakit na svoje suknje levem delu.

Take male stvarce človeka kaj lahko omamijo. Vidite vse te trebalo bode zopet nabrusiti, da bodo za rabo. In koliko italijanskih in nemških topih glavnic je, katerim so se kolesca potrla, da vsled tega ne morejo prav pojmiti, kaj je v narodnem pogledu prav in kaj ni prav, kaj je moje in kaj je tvoje. Tudi te bode moral spraviti „Brus“ v normalno stanje.

Torej brusili bodemo, gospod urednik; brusili, da bo veselje. Tudi malo zamere bode včasih na to ali ono stran, a to nas ne sme plašiti. In ko bode „Brus“ pobrusil vse, karkoli je takega radikalnega zdravljenja potrebno, tedaj pa bo smel ponosno vsklikniti: storil sem národno svojo dolžnost — tedaj bodemo imeli vsi brusilci imenitni svoj sestanek, tedaj bode se čula marsikaka odločna beseda, ki bi dandanes našla le gluha ušesa.

Za danes se Vam klanja Vaš brusomaniji udani.

C.—t—é.

Čudna notarska pisarnica v Ljubljani.

V Ljubljani imamo notarsko pisarnico, v katerej je strogo prepovedano zaklicati: „Prosto!“ ali „Svobodno!“ kadar kdo potrka. Klicati se sme jedino le „Herein!“

Bistroumni čitatelj je gotovo že pogodil, katera notarska pisarnica je taka. Ko bi pa vender ne zadel prave, zglašaj naj se pri nas, da mu jo v prihodnji številki prav tiho na uho povemo. Prepričal se bode potem, da veliko narodnjakov zahaja v to pisarno, akoravno ondu slovenskih pisem ne delajo in je od šefa do zadnjega pisarja vse na nemško stran.

Svoji k svojim!

Pesem afriških murov.

Črne polti

Smo Afričani.

Prus pa ima bel obraz

Črno srce vsaki čas.

Sv. Avguštin videl je dečka, ki je hotel morje preplati v malo jamico,

tega pa ni videl, da bi kdo hotel morje popiti.

Čudna zver.

V Ribnici so nekđaj ujeli zver, katere neso poznali. Pošljejo po gozdarja, ki je bil na glasu, da je v zverinskih zadevah strokovnjak. Mož res kmalu pride ter hodi okolu živali na desno in na levo, puha iz svoje pipice, gubanči čelo, zmajeva z ramami, poprijema se za brado, praska za ušesi, potem pa dolgo molči. Splošna radovednost! Po dolgem presledku pa izpusti svojih ust modrost; rekoč: Ali je ris, ali volk, ali pa kaj družega.

A-hacelj: Ali sta že čula, kdo se je razven Mozirčanov tudi kot dedič oglasil k Dreetovi ostalini?

B-hacelj in C-hacelj: Nesva čula. Kdo pa še?

A-hacelj: Neki gospod Holz.

B-hacelj: Kako pa ta?

A-hacelj: Ali ne vesta, da se je Dreo nekđaj pisal Drev.

C-hacelj: Potem pa je jasno, ko beli dan, Drev in Holz sta že od nekđaj v sorodu.

Na Resljevi cesti pri bivših šolskih okrajnih nadzornikih.

(Prizor vrši se na starega leta dan. Nebo drži se krmežljivo, nastopajoče osebe pa tudi. Vzduh po mrtvecih diši.)

Linhart: Torej vse ni nič pomagalo? Škoda, velika škoda za poštnino in papir, kajti gospodje v Stempfergasse so zelo umazani, ne izpusté niti beliča izpod palca. Sicer pa, roko na srce, „heute mir, morgen dir!“ Propal sem jaz, zakaj bi drugi ne. To je za me celó tolažilno. Toda tiho, nekdo prihaja!

Sima: (prihaja počasno, dolg in suh ter mrmra sam seboj). Če še moj „Brandartikel“ ni pomagal, potem pa res ne vem kaj. Boljšega članka še spisati ne morem. Boljšega nadzornika ko jaz, še ni bilo, odkar stare babe prosjačijo. In vender so me odslovili. Če se meni kaj tacega dogaja, kaj bi se drugim ne, ki neso niti tako veliki, niti tako dolgi. (Zagledavši Linharta.) A servus! Grüss Gott! Kaj pa ti praviš o najnovejšem imenovanji?

Linhart: Kaj bi rekel? Mi dva prej, drugi zdaj. Zdaj imava vsaj družino. „Solamen miseris . . .!“

Sima: Salame, kakšne salame?

Linhart: Jaz sem rekel „solamen“, ne pa salame. „Solamen“ je latinski tolažilo, torej ne govori o salamah, če že latinskega ne umeješ.

Sima: No, no, ne bodi tak hudri — budri. Pod kožo smo vsi krvavi. Veš tisti vrt tvoj, tudi ni, da bi rekel. Ohrovta imaš in kopriv, družega pa

Linhart: Ka-a-aj? Ti tudi? Toda stoj, glej Gerkman prihaja.

Sima: Saj res. Danes ima še malo daljši nos, nego navadno. — O servus Gerkman! Pomilujem, pomilujem!

Linhart: Tudi jaz tudi jaz! Zdaj smo vsi trije jednaki.

Gerkman: „Gliha vkup' štrih“. Trojica bivših nadzornikov! Nadzornik biti, res ni neprijetno. Prav žal mi je, da sem več tednov dan za dnevom hodil v kavarno in čakal na „Wiener-Zeitung“, sedaj pa tak poraz!

Linhart: Ti tega ne boš toliko pogrešal, saj imaš mnogo postranskih poslov, ki tudi vržejo kak grošiček.

Gerkman: No, ti pa le tiho! Ti jih imaš, a bi jih še več rad imel. Pravo za pravo, sta ti in Sima vsega kriva, vidva

Sima: Mirujta! Hrovath prihaja.

Hrovath: (približa se počasno.) Linhart, Sima in Gerkman „unisono“ hité: „Pomilujem, pomilujem, pomilujem!“

Hrovath: Hvala, hvala na sožaljenji! Prepričan sem da vam prihaja iz srca, ker tudi vi neste več nadzorniki.

Vsi: (tožno): Oh ne več nadzorniki!

Sima: Moje šole bile so najboljše, bile so „obenan“.

Linhart: Moje tudi!

Hrovath: Moje tudi!

Gerkman: Moje tudi!

Vsi: Oh, kako jim bo še žal, da nas neso zopet nadzornike imenovali! Tacih ne dobe več! (Vsi ganjeni se objemajo. Ker je zastor vsled tega tudi ganjen, pade in prizora je konec.)

Telegrami „Brusu“:

Šoštanj. Naš nadučitelj, ki je bil toli aroganten, da je povodom štiridesetletnice cesarjeve podarjene knjige „Matici Slovenski“ nazaj poslal, piše se Hernaus. Mi mislimo, da bi zanj bilo pravo ime jedino le „Hinaus!“

Maribor. Pri nas nič novega. Naš novi mestni zbor je — star.

Brežice. „Bizeljanci so vsi pijanci“ — bili.

Gorica. Naš izborni dr. Mahnič bode nekda v kratkem začel izdajati še „Turškega katolika“. Izhajal bode vsako prestopno leto.

Postojna. Fekete na smoli sedi. To je uzrok, da se ne premakne in da še dolgo zvončekov proti kolodvoru ne bodemo razobesili.

Višnjagora. Baron Beno Tauffrer torej ni več nadzornik! Mi ne rečemo družega, nego: *Bene!*

Iz Toruna, 5. januarja. Ob pruski meji prikazalo se je jako veliko kobilic. To je čudno o tem času. Še bolj čudno pa je, da na vsaki kobilici sedi po jeden kazak.

Grozna pokora.

Naša mlada dekla, brdka Micika, prišla je od spovedi vsa potrta in objokana domov. Ker je bila sicer vedno vesela, povpraševali smo jo zapored:

„Kaj pa ti je, da jočeš?“

Dolgo ni odgovorila, naposled pa vender:

„Oh, ta grozna pokora!“

— „Kakšna?“

„Le pomislite! Dvanajst očenašev naj molim! O—hu—hu—hu!“

— „Dvanajst očenašev! To vender ni veliko! Zaradi tega pa ne treba jokati!“

„Kako bi ne jokala? Jaz znam samo jednega, kje pa dobim drugih dvanajst?“

Darvin izvaja človeški rod od opice. Naš risar, kateremu ta teorija prav nič ne ugaja, ker je s svojimi roditelji jako zadovoljen in neče svojih dedov iskati mej čveteroročnimi živalmi, bavi se je z uprašanjem, kako nastane opica.

Posrečilo se mu, da je rešil to uprašanje prav temeljito, kakor kaže nastopna podoba, na kateri se vidi, kako se opica razvija

ob 8. uri,

ob 10. uri,

o polnoči,

ob 2. uri popolnoči.

„Nomen est omen“ ali vsakdo ima svoji vnanjosti primerno ime.

Janezek

Hanns

Anže

Jean

Johann

P. n. gg. naročnikom!

Obečali smo bili, da prinesemo v prvi številki sliko Levstikovo v veliki obliki. Zaradi preoblega dela, ki ga ima g. Vilimek v Pragi, bomo to sliko s primernim tekstom priobčili še le v drugi, ali pa najpozneje v tretji številki. Današnja številka ima poleg lepo risane glave, še drugih podob, je v obče tako obširna, da bode vsakdo rad priznaval, da tolikega šaljivega lista v Slovencih še ni bilo. V prihodnjih številkah pridejo na vrsto kratke povesti in humoreske. Prva bode „Quasimodo“, ki jo je spisal slovenskemu občinstvu izredno priljubljeni pripovedovalec g. J. Skalec. Skrbljivo je, da bode „Brus“ redno izhajal in donašal mnogo in zanimivega gradiva in dobro pogojenih podob. Zato vabimo rodoljube po vsem Slovenskem na obilno naročbo na „Brus“, ki je sedaj jedini šaljivi list na Slovenskem.

Uredništvo „Brusovo“.

Listnica uredništva:

J. S. v S.: „Dom in Svet“ pride v prihodnji številki na vrsto. Morebiti pri tej priliki odpade par vrstic še za „Domoljuba“.

Gosp. J. T. v M.: Prehud poper, ne moremo.

Gosp. A. M. v T.: Nam bode drago, spis pa ne bodi predolg, da bode v jedni številki končan.

P. Kajzel,

trgovec s steklenino i. t. d. v Ljubljani
Stari trg št. 15.

usoja si naznanjati, da popolnoma razprodaja več sto oljnato-barvnih slik različne vrste in velikosti z okvirom in brez okvira. Dalje prodaja tudi cerkvene in salonske lestence (lustre), vse pod tovarniško ceno. (1 1-12)

Konečno priporoča svojo bogato zalogo steklenine, porcelana, beloprstnega blaga, vse po jako nizki ceni ter se priporoča slavnemu občinstvu za mnogobrojni obisk.

L. Stritzl,

na sv. Petra cesti štev. 37

ima bogato skladišče

Trboveljskega premoga

in prodaje na *natančno vago* in samo lepo blago po najnižji ceni

Naročila ustna in pismena se vsprejemajo in izvršujejo točno. (2 1-2)

A. EBERHART

v „Zvezdi“ št. 6 in na mestnem trgu št. 3

priporoča svojo veliko zalogo vsakovrstnih rokovic, preramnic, ovratnikov, manšet, srajc, kravat, nogovic, telovnikov, predpasnikov, spodnjih kril, robcev, gamašen in drugih jednacih predmetov. (3 1-12)

Robert Kriegel,

urar v gledaliških ulicah,

priporoča svojo bogato

zalogo ur raznih vrst

po primernih cenah. Tudi se vsprejemajo

popravila, (4 1-3)

katera se hitro izvrše in cenó zaračunijo.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.
Ljubljana,

za Frančiškavsko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupce so **oljnat** barve v ploščevinastih pušicah (Blehbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (5 1-24)

➡ Cenike na zahtevanje. ➡

Vinko Čamernik,

kamnosek v Ljubljani

nasproti parnemu mlinu,

priporoča se prečastiti duhovščini za izdelovanje cerkvenih umetnih kamnoseških del, p. t. občinstvu za napravo nagrobnih spomenikov po najnovejših obrih iz različnih marmorjev.

Prevzame tudi vsako kamnoseško delo pri stavbah ter zagotavlja vsakterega s solidnim delom in nizkimi cenami popolnoma zadovoljiti. Z veleštovanjem udani

Vinko Čamernik,
kamnosek.

(6 1-6)

Telegram z Dunaja.

„Položaj Gaučev je silno omajan.“

Preselitev podjetja in priporočilo.

Udano podpisani usoja se p. n. občinstvu uljudno naznanjati, da je preselil svojo krojaško obrt, katero je imel 8 let v Gledaliških ulicah št. 6 v

Selenburgove ulice št. 4 (Schleimerjevo hišo).

Hkratu se zahvaljuje za zaupanje, skazano mu v starem prostoru in prosi, da bi mu ga še nadalje ohranili, kajti prizadeval si bode v vsakem oziru zadostovati zahtevam p. n. kupovalcev in naročnikov, posebno pa prečastiti duhovščini z realno in solidno postrežbo in končno opozarja na zalogo došlega tu- in inozemskega blaga.

Z velespoštovanjem

(7 1—12) **F. Cassermann.**

Svojim cenjenim naročnikom in kupovalcem uljudno naznanjam, da sem ostavil svojo dosedanjo

prodajalnico s čevljarским blagom,

katero sem imel več let in v kateri sem imel vedno največjo izber ter se preselil

v Cetinovičevo hišo na Kongresnem trgu št. 3,

kjer sem otvoril svojo novo prodajalnico.

Zahvaljujoč se najtopleje za do sedaj izkazovano zaupanje, prosim uljudno, da mi je še dalje ohranite, ter zagotavljam, da se bodem kakor dosedaj prizadeval, da postrežem svojim naročevalcem in kupovalcem v vsakem oziru najreelnejše in kolikor moč po ceni.

(8 1—4)

Z velespoštovanjem

Jarnej Žitnik.

Slika Kinspielerjeva

v veliki obliki

krasno izdelana dobiva se po 50 kr. v

„NARODNI TISKARNI“.

MATIJA GERBER

(Josip C. Gerber)

na Kongresnem trgu št. 4 v Ljubljani na Kongresnem trgu št. 4

priporoča dobro oskrbljeno svojo

galanterijsko knjigoveznicu,

po kateri je v prijetnem položaji, da more izvrševati solidno delo po najnižjih cenah.

Nadalje priporoča veliko izber svojo

slovenskih in nemških molitvenikov, podob svetnikov, rožnih vencev itd.

šolskega in risarskega orodja

kakor: vsakovrstnih pisank in risank, ki se tu rabijo, risalnih blokov, risarskih desk, risarskih ravnil, jeklenih peres, svinčnikov, črnih, škričnih pisalnih tablic, in črtalnikov itd.

Za šolske knjižnice:

Ivan Tomšič: Knjižnica slovenske mladine, zvezek 1—3 obsegajoč Dragoljubci, Rokodelci, Sreča v nesreči, in (9 1—6) Markič: Pripovedke za mladino.

ADOLF ROMING

podobar

v Ljubljani, Židovske ulice št. 5.

Se priporoča za izvršitev vseh v njegovo stroko spadajočih del.

Izdeluje vsakovrstna cerkvena dela kakor tudi umetniško hišno opravo od navadne do najfiniješe po najboljšem slogu.

Mnogobrojna zaloga

rezbanja, lesenih, stearinskih in terakota kipov, (10 1—2) kakor tudi slik vsake vrste.

Naročila zvršuje točno in ceno.

Zahvala in priporočilo.

Zahvaljujem se svojim prečastitim prejemnikom v stolnem mestu in na deželi, za dosedanjo blagohotno zaupanje in priporočam se v prihodnje za naročila vseh v mojo stroko spadajočih del. Zagotavljam, da bodem v prihodnje delal še po cenejših cenah kakor doslej, ne da ne bi jamčeval za skozi solidno delo in dobro gradivo (materijal.)

Zmirom imam na prodaj lepo lakirano hišno in kuhinsko orodje,

banje za sedenje, banje ter stole za kopanje

s kurjavo ali brez kurjave.

Tudi dobivajo se pri meni zmirom Waterclossets in svetilnice za vozove in prodajam iste ceneje, kakor povsod drugod

Naročila in popravila vsake stroke izvršujem brzo in ceno.

M. SKRABEC,

stavbeni in galanterijski klepar (Spengler) v Ljubljani Selenburgove ulice št. 1.

Najnovejši avtograf

princa Koburškega, osrečevalca Bolgarov.

Največja izber orožja z jamstvom, da je dobro in da dobro strelja, kakor:

**Lovske in salonske puške,
revolverji,**

ravno tako tudi mnogo za lov potrebnih pri-
prav ima po ceni (12 1—4)

FRAN KAISER,

puškar in prodajalec orožja,

Ljubljana, Šelenburgove ulice.

Tudi se popravila hitro in po ceni izvršujejo.

Albin C. Achtschin,

Gledališke ulice v Ljubljani,

priporoča svoje dobro založeno skladišče

vsakovrstne železnine.

On tudi jedini prodaje (13 1—12)

dinamit in razstreliva.

ANTON OBREZA,

tapetnik in dekoratèr v Ljubljani,

Šelenburgove (poštne) ulice št. 4.

opozarja na svojo bogato zalogo tapeciranih mebljev, mo-
drocov, zagrinjal in preprog in dovoljuje od že itak nizkih
cen v svojem ceniku s pobobami, katerega pošlje vsakemu
na zahtevanje zastonj in franko, pri resnih naročilih, ako
se ista dopošljejo v teku meseca januarja 5—15 od-
stotkov popusta. (14 1—3)

!!! Pozor moji razstavi raznih predmetov v Rudolfinumu!!!

Veliko zalogo klobukov

vsake barve, najnovejše fasone in nizke cene
priporoča

Ivan Soklič,

Gledališke ulice št. 6 v Ljubljani blizu frančiškanske
cerkve. (15 1—2)

ANTON STACUL,

trgovina z delikatesami in kolonijalnim blagom,

Šelenburgove ulice št. 4 v hiši Štajmerjevi.

Odrana zaloga vsakovrstnih sirov, kakor: sir Emendolski, Grojer, Parmezanski,
Gorgonzola, Strachino, Ajdamski (holandski), Jabljaški (Habacher), sir Ljubljanske mle-
karske zadruge, Imperial, Neufchateler, Roquefort itd.

Zaloga raznih salam: Ljubljanskih, ogerskih, Veroneških, Milanskih, vse iz naj-
boljših tovarov.

Vina v buteljah: avstrijska, ogerska, italijanska, španjska.

Pristni francoski šampanjec iz raznih kletij. Tudi šampanjec Kleinoschegov, vse po
najnižji ceni. (16 1—12)

Budejeviško (Budweiser) pivo v steklenicah po $\frac{5}{10}$ litra 11 gld., po $\frac{7}{10}$ litra 15 gld.
za sto steklenic. Vse pa v zabojih po petdeset steklenic. Embalaža računani se jako nizko.

Vnanja naročila izvršujejo se točno za gotovo plačo ali pa po poštne povzetti.